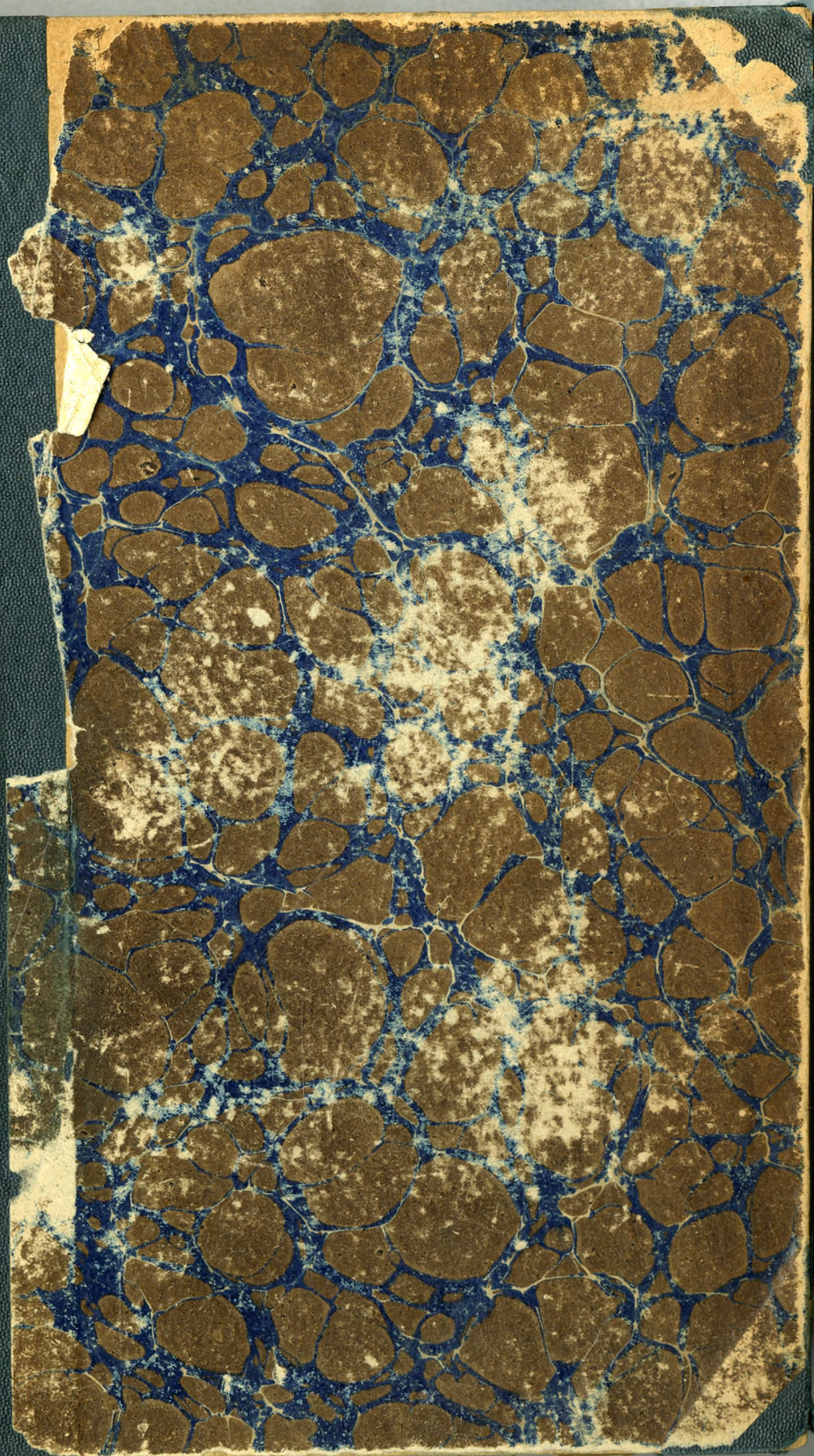

Politikai
röpiratok

155.

155
1382
PAPP GYULA

okl. tanár, nyelvész, hirlapíró stb.

és

ATZÉL BÉLA

bárá és egyéb semmi.

Irta:

Spectator.

9.

ÁRA 20 kr

BUDAPEST,

NYOM. LAUFER R. ÉS TÁRSA SUGÁRUT 38.

1882.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

PHYSICS 101

LECTURE NOTES

BY

ROBERT A. FAY

1955

CHICAGO, ILL.

UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

100 EAST HALEY STREET

CHICAGO, ILL. 60607

PAPP GYULA

okl. tanár, nyelvész, hirlapíró stb.

és

ATZEL BÉLA

bárá és egyéb semmi.

Írta:

Spectator.

DE BALLAGI GÉZA.

BUDAPEST, 1882.

NYOM. LAUFER R. ÉS TÁRSA SUGÁRUT 98.

I.
PAPP GYULA.

Tehetségre a művelt Magyarországnak első rangu kitünősége. Midőn az egyetemmet végezte és a hirlapírói pályára lépett, oly óriási tudománykészlettel bírt, aminővel ezt magyar ember sem előtte nem tette, sem utána egyhamar nem fogja tehetni.

A tudomány csarnokait „kitünő“ oklevelekkel hagyta el s midőn tollat ragadott, hogy a nemzet intelligentiáját vezethesse a szellemi táborkarban, bizonyítványokkal bírt már az angol, orosz és francia nyelvekből, Európában pedig nem volt nyelv, melyből nem tudott fordítani.

Réme volt minden szerkesztőségnek, ahová belépett: mindennütt legalul kezdte s egy-két hónap alatt magához ragadta az egész lapvezérléket.

Hogy lett hirlapíróvá?

Az angol, francia és német hirlapok tanulmányozásából emlékiratot állított össze. Azt országos tantestületünk mai napig is egyik legnagyobb büszkeségének, Rillnek benyújtván, — tehát oly férfunak, ki már hivatásánál fogva is a tehetségek fel-

ismerésében illetékes, — napilapja munkatársának, egy hét múlva főmunkatársává tette. Ha a főmunkatárs „eszmével“ állott elő, a kedvelt főnök meghallgatta lelkiismeretesen, azután így szólt:

„Szép, szép, de ezt csak ön csinálhatja meg. Csinálja meg!“

* * *

Hirlapiró! — * Egyetlen jó lélek, ki nagy reményeket fűzött hozzá s azt halotta, hogy a hirlapirói állás olyan forma, hogy az után a vándorszínész, utoljára a szajha következik, azt sohajtotta:

— Istenem, legalább komédiás lett volna!

*

*

Szerkesztője napilapnak! Mily nagy álmok teljesültek! Az ország legnagyobb férfait méregetni naponta s azt mondhatni: Hm, hm!!!

Mikor pedig a nagy férfiakat nagyon „könnyűeknek“ találta, egy angolstylü laphoz szegődött. Kuliffay Ede napilapjához.

E lap politikai és pártkülönbség nélkül mindenütt az események értéke szerint adott nagyobb-kisebb helyet a közleményeknek. Csak politikai vezércikkeiben volt Tiszapárti.

Á. I. azt mondta egyszer a kiadónak: Te Titus, vigyázz rá, hisz ez a maga szakállára csinálja a politikát!

Papp azt nézte, hogy minél több ember olvashassa a lapot: egy szónak sem volt szabad abban előfordulni, mely társadalmi osztálya, vallása vagy politikája miatt valakit, — de csak előfizetőt! — megsértetett volna!

Az előfizetők^{*}re, azoknak^{*} érzékenysé-
gére rendkívül vigyázott.

A „Független Polgár“ helyett a „Budapesti Napilap“ jelenvén meg, ez egyszerre a tulsó végletbe csapott át. Papp azonnal ott hagyta. — A „Magyar Hírlap“ csak olyan kifejezéseket kezdett használni: „szélbali“, „habarék“, — odahagyta. Az „Egyetértés“-nél külföldész volt s Verhovay, aki őt mint e lap munkatársát támadta meg, még az nap elérte, hogy Papp többé be nem ment a szerkesztőségbe.

Az „Egyetértés“-ről bizonyára el fogja ismerni mindenki, hogy az tette nagygyá, ami I. Napoleont: Meg tudta választani embe-
reit. Az öreg Kászonyinak, — ki mai napig az egyedüli valódi magyar külföldész, — fizetését kapta Papp; három nap

mulva a kiadó évi 120 frttal, két hét mulva újabb 120 frttal emelte ezt. Ismét két hétre minden önálló közleményét 5 frttal díjazta. Papp bámulatos munkaereje mellett ez 2–3000 frt évi többletet jelentett. — Egyetlen támadásra megírta szárazon:

„Alulírott a felforgó hírekkel szemben kijelentem, hogy nem vagyok az „Egyetértés“ munkatársa.“

*

Az a nyomorult, tanulatlan, bitang korcs-
márosfiu,*) aki mai napig is naponta bizo-
nyítja a magyar sajtó nyomoruságát avval,
hogy egy ponyva napilapot ad ki, saját
miserabilis hitványságából ítélvén meg a
világot, mihelyt közönséges rágalmazás
miatt elítéltetett lapja 1880. ápril 13-án (a
birságot és költséget mai napig sem fizette
meg ez irodalmi csirkefogó), egész irgal-
matlan pimaszságával rávetette magát s
egyre-másra marta ki minden positiójából:
csak a munkát, a tehetséget nem vehette
el tőle, hogy — magának is lehessen va-
lamije.

---

*) „Sárga hasu rüpk.“ Ára 50 kr. II. kiadás 100 példány 5 frt I. kiadás teljesen elfogyott. Megrendelhető: Budapest, Sugárut 38.

II.
ATZÉL BÉLA.

Az országos népünnepély előtt óriási chaos vala, melyben azon semmi is tévedezett, amely semmi, midőn valamivé lett, elneveztetett báró Atzél Bélának.

A materialisták azt mondják: a semmiből semmi sem lesz! Béla báró csakugyan volt valami: tönkrejutott mágnás, vaskereskedésen firma, hordár, pinczér stb. Végre a parthie megmentette.

De botrányt nem akarunk csinálni.
Erről hallgatunk.

A vaskereskedést nem tette tönkre,
arról azonban nem tehet, hogy nem segíthetett rajta. — Jó bornak nem kell czégér
mondja a közmondás.

Ámbár „nem árt,“ — jegyzi meg a
praktikus ember.

Lám a vasnak aczéli firmája volt,
mégis berozsdásodott.

De ha itt nem ért el sikert, azon
nem lehet csodálkozni: nem mindenkinek a
tehetségében van az ereje. Sok embernek
az erejében van a tehetsége.

Atzélnek is nagy tehetsége van az erejében

Mindig becsületesen élt meg, tisztességes munkával kereste kenyerét: azt értékesítette el, a mije volt.

Vajjon miért szégyeli, ha emlegetik? Hordár, pincér! Vajjon nem becsületes életpályák-e azok? És pedig az emelkedő civilizáció legelső alakjai.

Ahol azok megjelennek, ott már a közelben kiszolgálni való művelt urak is vannak.

*

Munkácsy Mihály büszke arra, hogy asztalos-legénységből vitte föl a világ első festő-művészevé. Felvitte a lángesze, mint sast a szárnyai.

A genie vitte föl!

Jaj, de akinek az már későn jön meg!

*

Verhovay Gyula* és Vadnay Károly szerkesztőket az utcán megbotozták; Ágay Adolfszerkesztőt össze-vissza pofozták, Tenczer Pálnak, a „Neues Politisches Volksblatt,“ a „Magyar Ujság“ és „Pester Journal“ derék főszerkesztőjének most is folyik a bünpere a kivágott szakállá és felhasított füle miatt.

És ki hinné?

Atzél egy új „istent“ akart behozni a „felpofozott, és megbotozott kitünőségek pantheonjába,“ hát épen ezek fujták legjobban a takarodót.

Na ha már itt is a kenyéririgység!..

Az új isten ^{*}künrekedt a pantheonból. Csak olyan „nyilatkozattal“ csinált isten-kandidatus volt.

Ilyent a valóban felpofozott és megbotozott istenségek nem türnek maguk között!

Hja, persze ők magasabb niveaun állanak, nagyobb hitellel birnak: más ember kötelezvényre sem kap, ők nyugtatvány nélkül szedik föl az — irodalmi honorariumokat.

Nem csoda: ^{*}Atzélnek oly rendkívüli dolog sikerült, hogy életében többé semmi sem is sikerül, nem lehet „pechvogelnek“ mondani: a legszebb asszonymak lett férje.

Csak olyan konfuzus dolgokba ne kezdene, mint a szt.-istvánnapi ünnepély zür-zavaros rendetlen rendezése; mert ilyenekben még a német közmondás daczára sincs szerencséje.

Atzél, maradj a szerencsédnél!
